

[Bjørn Elmquist]

gørelsen. Jeg er sikker på, at det vil kunne danne grundlag for en kompetent debat, hvor man ikke bare hænger sig i citater af hinanden, men hvor der er mulighed for med statistisk belæg – man behøver jo ikke altid at behandle statistik som en gammel lygtepæl – at få lidt mere hold på, hvad det er for størrelser, vi diskuterer.

Jeg vil også godt takke for timingen – jeg ved ikke rigtig, hvem vi skal takke derfor – jeg synes, det er et godt tidspunkt, vi har denne debat på. Vi sidder i retsudvalget i øjeblikket og udvalgsbehandler forslag nr. L 105, justitsministerens lovforslag om udlændinges retsforhold i Danmark, og jeg skal gøre mit til, at vores debat her i dag ikke kommer til at gribe ind i den debat og den behandling, vi har i retsudvalget. På den anden side har de forskellige partier i folkettingen her lejlighed til at få slået nogle principper fast og føle hinanden på tænderne, finde ud af, hvor vi befinder os med hensyn til en række af disse emner og spørgsmål, så vi kan komme hurtigere og bedre igennem udvalgsbehandlingen af L 105 og forhåbentlig også nå at blive færdig med det i indeværende folketingssamling. Det skylder vi både os selv og de mennesker, som er omfattet af loven.

Jeg vil godt slå nogle principper fast for venstres vedkommende, hvad indvandrerpolitikken angår. Allerførst er vi, hvad man allerede har fået indtryk af under de korte bemærkninger her, med i det brede flertal, der er for en fastholdelse af indvandrerstoppet. Vi mener ikke, at vi kan lempe det. Vi mener ikke, at vi kan ændre det princip, vi har haft siden 1973, så vi lukker op for egentlig indvandring igen. Vi ser det ikke som nogen trussel imod opretholdelsen af dette indvandrerstop, at der finder nogle familiesammenføringer sted. Uden at nævne, hvem der har bidraget til at gøre debatten svær på dette område, vil jeg godt sige, at vi synes, en del af debatten har været noget overdimensioneret og noget ude af proportion.

Vi i venstre er ikke tilhængere af – jeg ved egentlig ikke, hvem der er tilhænger af det – at man lader fætre og kusiner være omfattet af familiesammenføring. Når vi taler om familiesammenføring, i hvert fald i mit parti, så mener vi i op- og nedstigende linje, så er det mindreårige børn af her i landet fastbo-

ende udlændinge. Det vil også sige gamle forældre over den erhvervsaktive alder, forudsat at disse her i landet fastboende udlændinge påtager sig forsørgerforpligtelsen.

Vi har i dette statistiske materiale, som jeg ikke i mit første indlæg skal fordybe mig særlig meget i, en ganske interessant statistik, som jeg vil drage frem. Den står på side 12. Det drejer sig om stigningen i det, vi kan kalde tredjelandsindvandrere i Danmark i perioden 1974–1982. Af de 3 store grupper, tyrker, jugoslavere og pakistanere, er det kun den tyrkiske gruppe, der viser en stigning fra 1974 til 1982. Der har fundet en fordobling sted i den tid, fra ca. 8.000 til ca. 16.000. En anden statistik, på side 13, viser, at der i dag findes ca. 3.000 børn i alderen 0–5 år i denne gruppe. Hvis vi går et lille stykke ind i den næste aldersgruppe – der er gået 8 år – er der måske kommet 1.000 til, for de flestes vedkommende formentlig født her i landet. Hvis vi trækker det fra stigningen på de 8.000, så har vi for tyrkerne – det er, som jeg sagde for, den eneste gruppe, der er vokset – en stigning, som vi kan gætte på har noget med familiesammenføring at gøre, 4.000–5.000 stykker, afhængigt af, hvordan man anslår antallet af her i landet fødte børn. Det er nogle af de proportioner, vi diskuterer, det vil jeg godt have lejlighed til at slå fast.

Et andet princip, som er ganske afgørende i vores diskussion, er princippet om indpasning af de fastboende her i landet under gensidig hensyntagen til de grupper, vi taler om, det vil sige både de her i landet fastboende udlændinge og danskerne. Vi mener, som indenrigsministeren skriver i sin redegørelse, at slutstenen faktisk må være statsborgerskabet i Danmark. Vi er i venstre ikke af den mening, at vi skal ændre f.eks. grundloven, så vi kan give valget til folkettingen til her i landet fastboende udlændinge. Vi mener, at hvis man vil opnå den borgerret, så må man faktisk søge om dansk statsborgerskab.

Men én ting er dette princip, en anden er, hvordan vi får gennemført indpasningen under gensidig hensyntagen. Danskundervisning også for voksne er her en ganske afgørende faktor. Hvis ikke man kan tale sproget i det land, man opholder sig i, så har man meget, meget svært ved at kommunikere, så har man svært ved at indpasse sig. Som et eksempel på, hvor svært det er med de kul-